

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Zombori Judit ügyvéd által képviselt **kk. I.rendű felperes neve (címe)** I. rendű és dr. Zombori Judit ügyvéd által képviselt **II.rendű felperes neve (címe)** II. rendű felperesnek - dr. Bagdi László ügyvéd által képviselt ... **KÓRHÁZ RENDELŐINTÉZET (címe)** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében, amely perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott **(Személy neve)** jogtanácsos **(cím)** által képviselt **(beavatkozó neve) (címe)** a Békés Megyei Bíróság 2007. március 14. napján kelt 12.P.20.026/2007/4. számú ítélete ellen az I. és II. rendű felperesek által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a kiegészítéssel **hagyja helyben**, hogy további 381.600 (Háromszáznyolcvanezrezer-hatszáz) Ft le nem rótt eljárási illeték is az állam terhén marad.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 6.000 (Hatezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a II. rendű felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 60.000 (Hatvanezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

Az I. rendű felperest a II. rendű felperes 2004. május 20. napján hozta világra az alperesi kórházban. A II. rendű felperes terhesgondozását is az alperes végezte, több alkalommal vett részt ultrahangos vizsgálatokon is. Az ultrahang vizsgálatok alkalmával az I. rendű felperesnél fejlődési rendellenességet az alperes nem talált.

Az I. rendű felperes 2004. május 24. napján az alperes gyermekosztályára került nagy súlyos és remegés miatt, ahol 2004. május 26. napjáig állt ápolás alatt. 2004. május 26. napján sürgősséggel az ... Gyermekgyógyászati Klinikájára került áthelyezésre, mert ultrahang vizsgálattal jobb oldali zsákvesét mutattak ki nála. A klinikán az I. rendű felperest 2004. május 26-tól június 15. napjáig kezelték, a nem működő jobb vesét 2004. június 7. napján távolították el. Az I. rendű felperes azóta is rendszeres orvosi kezelés alatt áll, a jobb oldali vese elvesztése mellett ugyanis másik veséjének károsodása is bekövetkezett, amely életre szóló súlyos egészségromlást eredményez.

Az I-II. rendű felperesek nem vagyoni kártérítési igényt terjesztettek elő az alperesi kórházzal szemben. Az I. rendű felperes havi 30.000 Ft járadék, míg a II. rendű felperes egyösszegű 6.000.000 Ft és járulécai erejéig fennálló kártérítési igényt érvényesített.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja az volt, hogy orvosai a legnagyobb gondossággal jártak el, a szakmai szabályoknak megfelelően minden vizsgálatot elvégeztek és a méhen belüli stádiumban az I. rendű felperes - rendkívül ritkán előforduló - elváltozása nem volt észlelhető.

A beavatkozó szintén a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság széles körben lefolytatott bizonyítással azt vizsgálta, hogy az alperes az egészségügyi törvényben előírt kötelezettségének megfelelően járt-e el, olyan köteleességszegés, szakmai szabályoknak nem megfelelő gondatlanság kimutatható-e, ami az alperes kártérítési felelősségét megalapozza. Tanú bizonyítás, valamint szakközreműködők igénybevétele mellett készült igazságügyi szakértői vélemény után a felperesek által készített magánszakértői vélemény és a perben kirendelt igazságügyi szakértő, valamint szakközreműködők véleményének ütköztetése után arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű felperes elváltozásának korai felismerésére - annak jellege és kialakulásának ideje miatt - nem kerülhetett sor. A húgyvezető károsodása késői magzati korban alakult ki, ezért azon időpontig, amíg a II. rendű felperes terhességének megszakítására sor kerülhetett volna, téves diagnózis felállítására vagy az I. rendű felperes ekkor még nem észlelhető elváltozásának kórismézésére nem kerülhetett volna sor. A II. rendű felperes terhességének gondozása során a gyógykezelő orvosok az elvárható gondossággal jártak el. Legfeljebb az utolsó két, tehát 2004. április 13. és május 16-án végzett UH vizsgálatok alkalmával lehetett volna a jobb oldali vesemedence tágulatát méhen belül kórismézni, azonban a 30. terhességi hetet követően esetlegesen észlelt féloldali vesemedence tágulat a fokozott megfigyelésen kívül semmilyen kezelési következménnyel nem járt volna. A 24. hetet megelőző időben az I. rendű felperesnél a vizeletpangás olyan enyhe mértékű lehetett, hogy azt átlagos infrastruktúrájának megfelelő UH készülékkel végzett szűrővizsgálat alkalmával nem lehetett felismerni, annak nem voltak olyan indirekt jelei sem, vagy egyéb körülmények, amelyek célzott vizsgálat elvégzését indokolták volna. A bíróság által kirendelt szakértő és szakközreműködők egyetértettek abban, hogy az I. rendű felperes fejlődési rendellenessége olyan időpontban, amikor a terhesség

megszakítása még lehetséges lett volna, nem volt felismerhető. Nem fogadta el a magánszakértő ezzel ellentétes megállapításait, figyelemmel arra, hogy saját bevallása szerint sem rendelkezik UH vizsgálatban gyakorlattal, valamint a nagy tapasztalattal rendelkező szakközreműködők és szakértő gyakorlati ismereteivel szemben csupán tankönyvi megállapításokra alapította ellentétes véleményét. Ezen ellenvélemény pedig nem alkalmas arra, hogy cáfolja a szakközreműködői véleménnyel is alátámasztott szakértői véleményt. Így az aggálytalannak tekinthető és megfelelő szakmai érvekkel meg nem cáfolt igazságügyi szakértői vélemény felülvéleményezését sem találta szükségesnek. Kifejtette, hogy az a körülmény, hogy a szülést röviddel megelőzően az alperes nem ismerte fel az I. rendű felperes állapotát, nem befolyásolta az I. rendű felperes állapotának további alakulását, mert a kóros folyamat semmilyen - az orvostudomány jelenlegi állása szerinti - intézkedéssel sem lett volna megállítható. Szakszerűtlen terhesgondozásra sem lehet következtetni. A felperesek bakteriális fertőzésének a per eldöntése szempontjából relevanciája nem volt, míg a II. rendű felperes testsúly csökkenése sem feltétlenül jelent egyet a magzatvíz mennyiségének csökkenésével, és a terhes has körfogatának alakulása a gyermekben megindult kóros folyamatra utaló egyértelmű jelként nem értelmezhető. Figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes egészségkárosodása, a felpereseket ért kár és az alperes magatartása között a szakértői véleménnyel alátámaszthatóan nincs okozati összefüggés, így a felperesek kártérítés megfizetésére irányuló kereseti kérelme alaptalan. A nem egységes pertárs felpereseket az általuk érvényesített követelés összegezésének arányában kötelezte az alperes és a beavatkozó javára perköltség megfizetésére. Döntött az elsőfokú eljárás során felmerült le nem rótt eljárási illeték és állam által előlegezett szakértői költség viseléséről is.

Az ítélettel szemben az I. és II. rendű felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereseti kérelmük szerinti marasztalását. Előadták, hogy álláspontjuk szerint a felmerült tényadatok huzamosabb ideje fennálló komplett elzáródásra utalnak, ezek pedig cáfolják, hogy az elzáródás késői magzatkorban alakult volna ki. Amennyiben pedig korábban alakult ki az I. rendű felperesi vesekárosodás úgy ennek felismerése elvárható lett volna a szakembernek tekinthető alperesi orvosoktól. Hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az ellentétek feloldására tett kísérlete nem vezetett eredményre, ezért megalapozatlan a kereset elutasítása.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és perköltség megállapítását kérte.

A beavatkozó a másodfokú tárgyaláson nem jelent meg és érdemi nyilatkozatot sem tett.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperesek fellebbezése abból a téves kiindulópontból von le következtetéseket, hogy az I. rendű felperes vese elzáródása komplett volt. Ezt az előfeltételezést a szakértői vélemény szakközreműködők írásbeli és szóbeli nyilatkozataival is megállapított, gyakorlati tapasztalatokkal és elméleti hivatkozásokkal is alátámasztott megállapításai cáfolják.

Amennyiben pedig inkomplett elzáródás tételezhető, úgy helytálló és a magánszakértői véleménnyel alappal meg nem cáfoltt kijelentés, hogy ennek a kórismézésére azon időpontig, amíg a terhesség megszakítására lehetőség lett volna, nem kerülhetett sor. Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a magánszakértői vélemény a perben kirendelt szakértő és szakközreműködők írásbeli véleményét és szóbeli nyilatkozatait nem tudta cáfolni, a csupán tankönyvi hivatkozásokra alapított és az ezen a szakterületen bővebb gyakorlati ismeretekkel nem rendelkező magánszakértő téves előfeltételezésen alapuló megállapításai nem alkalmasak arra, hogy aggályt ébresszenek a bíróságban a szakértői vélemény ténymegállapításait illetően. Indokolt volt tehát a szakközreműködők közreműködésével készített, szóban is megerősített szakértői véleményt az ítélezés alapjának elfogadni, és azt követően, hogy a szakértői vélemény, a szakértő és szakközreműködők, valamint a magánszakértő és annak szakvéleménye ütköztetése megtörtént, szükségtelen lett volna további bizonyítás lefolytatása is. Az alperes orvosai az I. és II. rendű felperesek gyógykezelése során az elvárható gondossággal jártak el, valamennyi szükséges diagnosztikai ultrahang vizsgálat és szűrővizsgálat elvégzésre került, míg olyan körülmények igazolhatóan nem merültek fel, amelyek további vizsgálatok elvégzését, vagy annak lehetőségét felvetették volna. Az I. rendű felperes genetikai eredetű megbetegedése és az alperesi orvosok magatartása között ennél fogva nincs okozati összefüggés, ezért indokolt volt a kereseti kérelem elutasítása.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak érdemét tekintve - a Pp. 254. § /3/ bekezdése alapján helybenhagyta. Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítélete során csupán az elsőfokú eljárás kezdeményezésekor felmerült 381.600 Ft összegű le nem rótt eljárási illeték viseléséről rendelkezett. Miután a megismételt elsőfokú eljárásra azért került sor, mert a megelőző eljárásban a felperesek alapos fellebbezése folytán az elsőfokú bíróság által elkövetett eljárási szabálysértés miatt került sor az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, így a megismételt eljárás végén hozott érdemi határozatban az elsőfokú bíróságnak az addig felmerült valamennyi illetékről rendelkeznie kellett volna. A felperesek korábbi fellebbezése folytán felmerült 381.600 Ft összegű eljárási illetékről az elsőfokú ítélet rendelkezést nem tartalmaz, ezért az ítéltábla ezt az elsőfokú ítélet kiegészítésével pótolta. Etekintetben a másodfokú bíróság a Pp. 253. § /3/ bekezdése alapján járt el. Az 1990. évi XCIII. törvény 52. § /1/ bekezdése szerint a jogorvoslati eljárásokban érvényesülő kedvezmény miatt a felpereseknek a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezésük folytán újabb eljárási illeték fizetési kötelezettsége nem keletkezett, így ennek viseléséről sem volt szükséges a másodfokú határozatban dönten. Ugyanakkor a másodfokú eljárásban pervesztes felperesek kötelesek a Pp. 78. § /1/ bekezdése és 82. § /2/ bekezdése alapján perköltség megfizetésére, ezért az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM számú rendelet 3. § /2/ bekezdés a./ pontja, valamint /4/, /5/ és /6/ bekezdése és 4/A. § /1/ bekezdése alapján kötelezte az I. és II.

Pf.III.20.223/2007/3. szám

rendű felpereseket az általuk érvényesített fellebbezési pertárgyérték figyelembevételével az alperes jogi képviselőjével kapcsolatosan felmerült 5.000 Ft + 20 % ÁFA, valamint 50.000 Ft + 20 % ÁFA mértékű ügyvédi munkadíj megfizetésére. A beavatkozónak a

másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, így annak viseléséről sem kellett a másodfokú bíróságnak rendelkeznie.

Szeged, 2007. szeptember 3. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.
a tanács elnöke

Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
előadó bíró

Dr. Lakatos Péter sk.
táblabíró